Dansk Industri

18. december 2024

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen

Att.: Lea Ørum Molsted
Sendt til: ltm@kfst.dk

Høringssvar til udkast til forslag til lov om ændring af lov om markedsføring, lov om forbrugeraftaler og forbrugerklageloven (Empowering Consumers mv.)

DI takker for muligheden for at afgive høringssvar til udkastet til forslag til lov om ændring af markedsføringsloven (MFL), forbrugeraftaleloven (FAL) og forbrugerklageloven (FKL).

Generelle kommentarer
DI noterer sig, at lovudkastet er tiltænkt dels at implementere direktivet om styrkelse af forbrugernes rolle i den grønne omstilling (ændringerne i MFL og FAL), dels en effektivisering af det danske forbrugerklagesystem (ændringerne i FKL) som ikke har nogen sammenhæng med implementeringen af direktivet. DI's bemærkninger er derfor tilsvarende opdelt.

DI bemærker i forlængelse heraf, at det bør overvejes at fremsætte to separate lovforslag. DI henviser til, at der er tale om to uafhængige forslag med væsentligt forskellige ikrafttrædelsestidspunkter (hhv. 1. juli 2025 og 27. september 2026). DI henviser endvidere til sine bemærkninger til § 2, nr. 4, hvor det påpeges, at implementeringsfristen for direktivet med vilje er fastsat til seks måneder efter, at indholdet i den *harmoniserede meddelelse*, som Kommissionen skal udarbejde, senest bliver kendt – og at lovudkastet på dette punkt pt. ser ud til ville være i strid med indholdet af den kommende *harmoniserede meddelelse*. Ved at opdele lovforslaget og udskyde Folketingets behandling af direktivimplementeringen ville det kunne sikres, at lovforslaget herom er i overensstemmelse med den kommende delegerede retsakt fra EU-Kommissionen.

<u>Effektivisering af det danske forbrugerklagesystem (ændringerne i FKL)</u>
DI støtter intentionen om en effektivisering af det danske forbrugerklagesystem. DI støtter som udgangspunkt nogle af forslagene, men opfordrer dels til præciseringer, dels til at vurdere potentialet for effektivisering (omkostningsbesparelser) uden de foreslåede lovændringer.

DI kan ikke støtte forslaget om at bemyndige Forbrugerklagenævnets sekretariat til at træffe materielle afgørelser i klagesager, da det efter DI's opfattelse vil underminere en væsentlig del af formålet med at have Forbrugerklagenævnet.

DI advarer kraftigt imod forslaget om at overføre omkostningerne ved omkostningsdækning til forbrugere, der vil anlægge en retssag, fra statskassen til de enkelte godkendte private ankenævn.

H. C. Andersens Boulevard 18
1553 København V
Danmark

(+45) 3377 3377
di@di.dk
di.dk

CVR-nr.: 16077593

Forslaget adskiller sig fra de øvrige dele af udkastet ved ikke at handle om en effektivisering af klagesystemet, men alene om – isoleret set – at flytte nogle udgifter fra staten over på ankenævnene. Forslaget vil efter DI's opfattelse forårsage stor skade på effektiviteten af det danske forbrugerklagesystem og forstærke eksisterende free-rider problematikker og kan på den lange bane også ende med at øge omkostningerne for statskassen.

Implementeringen af direktivet om Empowering Consumers (ændringerne i MFL og FAL)
DI støtter generelt direktivnære implementeringer, men bemærker samtidig, at medlemslandene har en vis fleksibilitet ved implementering af EU-direktiver. Medlemslandene har f.eks. ansvar for at sikre, at loven hænger sammen med den øvrige nationale regulering, samt at loven er klar for dem, der skal anvende den, f.eks. virksomheder og forbrugere. Der bør derfor altid foretages en konkret vurdering af, *hvilken form for direktivnær implementering* der bør foretages, således at implementeringen bliver så hensigtsmæssig og letforståelig som mulig i en dansk kontekst. Konsekvensen ved ikke at implementere på ovennævnte måde er uklarhed for brugerne af loven, potentiel sprogforvirring, manglende sammenhæng med andre danske retsregler og administrative byrder for danske virksomheder.

DI mener, at udkastet flere steder foreslår en implementeringsmåde, der er uhensigtsmæssig.

Nogle steder er problemet, at det er foreslået at kopiere den danske sprogversion af direktivet direkte, selvom den danske direktivversion anvender et uforståeligt, upræcist eller misvisende juridisk sprog. Andre steder er problemet, at det er forsøgt at omskrive en dansk direktivtekst, som er kompliceret at forstå, men hvor forsøget på en omskrivning kun vil gøre lovteksten endnu sværere at forstå.

Det bør erindres, at de danske sprogversioner af EU-direktiver udarbejdes af jurist-lingvister i EU-systemet, som sjældent er juridiske eksperter inden for de områder, de skal oversætte. Det er derfor en vigtig del af den danske implementering at anvende de rette danske begreber i den konkrete juridiske kontekst – og sikre mest mulig klarhed inden for direktivets rammer.

Der henvises til eksemplerne og uddybningen i de specifikke kommentarer.

Specifikke kommentarer

Effektivisering af det danske forbrugerklagesystem (FKL)

Til § 3, nr. 1 – FKL § 6 a: Bemyndigelse til at sekretariaterne i private klagenævn kan afvise sager
DI støtter den foreslåede mulighed for mere fleksibilitet i de godkendte private tvistløsningsorganer samt de forudsatte retssikkerhedsgarantier, der fremgår af lovbemærkningerne.

Til § 3, nr. 2 – FKL § 11: Afskåret adgang til FKN hvis åbenbart at forbrugeren ikke vil få medhold

DI støtter intentionen om, at forbrugerklagesystemet skal bruge færrest mulige ressourcer på juridisk at behandle sager, hvor der åbenlyst ikke kan gives forbrugeren medhold. Unødvendig ressourceanvendelse herpå medfører, at de konkrete forbrugere og erhvervsdrivende må vente længere på at få afklaret deres tvist, ligesom det forlænger sagsbehandlingstiden på de 'reelle' juridiske tvister, som andre forbrugere og erhvervsdrivende har.

DI kan ikke vurdere, hvor stor en ressourcebesparelse det konkrete forslag reelt vil få, og hvor stor en ressourcebesparelse man kunne få ved i stedet (eller supplerende) at lave justeringer i den nuværende praksis og samarbejde imellem Mæglingsteamet for Forbrugerklager og Forbrugerklagenævnets sekretariat uden en lovændring.

DI bemærker i den forbindelse, at der allerede i dag efter FKL § 21, stk. 2, er mulighed for at afvise en behandling ved Forbrugerklagenævnet, hvis det er åbenbart, at forbrugeren ikke kan få medhold, men at kompetencen i dag ligger hos Forbrugerklagenævnets sekretariat.

Til § 3, nr. 5 og 9 – FKL § 16 a: Sambehandling af klager

DI støtter intentionen om en mere effektiv sagsbehandling og er enig i, at sambehandling af klager *kan* være et middel hertil. DI er dog også enig i, at sambehandling af klager ikke må ske på bekostning af væsentlige hensyn til hverken den erhvervsdrivende eller forbrugeren.

Det bør overvejes at tilføje yderligere oplagte retssikkerhedsgarantier i enten lovteksten eller lovbemærkningerne for at afgrænse den mulige anvendelse af sambehandling af sager til de tilfælde, hvor sambehandling er hensigtsmæssig. F.eks. bør sambehandling af sager ikke kunne ske i sager, der afhænger af, om den konkrete forbruger har været i god tro eller ej (f.eks. i sager om prismærkningsfejl fra den erhvervsdrivende), eller hvad den konkrete forbruger har fået oplyst af den erhvervsdrivende (f.eks. i visse sager om potentielle oplysningsmangler).

DI bemærker endvidere, at det er uklart i hvilken grad, og hvordan, sambehandling vil kunne ske i mediationsfasen, når det på den ene side bliver muligt for Nævnenes Hus at foretage sambehandling, og det på den anden side er en forudsætning, at sambehandlingen "*ikke må kunne påvirke mediation om en mindelig løsning i den enkelte klagesag negativt*", jf. lovbemærkningerne. DI er enig i den nævnte forudsætning.

Til § 3, nr. 10 - FKL § 21, stk. 4: Sekretariatsafgørelser, der giver forbrugeren medhold

DI kan ikke støtte forslaget. Forslaget er en nyskabelse, som efter DI's opfattelse vil underminere en væsentlig del af formålet med at have Forbrugerklagenævnet, hvor de materielle afgørelser træffes af forbruger- og erhvervsrepræsentanter samt en dommer.

I praksis vil sager, hvor det er åbenbart, at forbrugeren vil få medhold, blive behandlet hurtigt i nævnet, og sagsforberedelsen kan skæres til, så den fokuserer på det i sagen, der gør afgørelsen

åbenbar ("allerede fordi"-afgørelser). Hvis der i forberedelsesfasen ikke sker en sådan tilskæring af sagerne i dag, vil dette kunne gøres fremadrettet uden denne vidtgående lovændring.

Den tiltænkte besparelse ved forslaget er derfor ikke proportional med konsekvenserne.

Til § 3, nr. 13-16 – FKL §§ 36-39: Omkostningsdækning til retssager ved afgørelser fra godkendte, private ankenævn

De foreslåede ændringer vil medføre, at en forbruger, der har fået helt eller delvist medhold i en klage ved et godkendt privat ankenævn , og som efterfølgende vil indbringe sagen for domstolene, vil kunne ansøge om omkostningsdækning ved det private ankenævn, som har truffet afgørelsen, i stedet for at ansøge Nævnenes Hus om, at omkostningerne dækkes af statskassen gennem fri proces-reglerne. Samtidig vil en forbruger kunne klage til Forbrugerklagenævnets formand, hvis det private ankenævn har afvist at yde forbrugeren omkostningsdækning i ovennævnte tilfælde.

Forslaget adskiller sig fra de øvrige elementer i udkastet ved ikke at handle om en effektivisering af klagesystemet, men alene om – isoleret set – at flytte nogle udgifter fra staten over på de private ankenævn. Der er imidlertid ikke foretaget en konsekvensvurdering af forslaget, hverken i forhold til hvordan det vil påvirke forbrugerklagesystem (herunder forbrugernes og de erhvervsdrivendes interesser) eller i forhold til konsekvenserne for de private ankenævn eller staten i bredere forstand. Forslaget er ikke engang suppleret med et estimat over hvor store udgifter, der herved forventes flyttet fra statskassen til de private ankenævn.

Forslaget er efter DI's opfattelse snævertsynet og kortsigtet. DI advarer kraftigt imod forslaget, som har væsentligt negative konsekvenser – både praktiske og principielle – der vil skade det samlede danske forbrugerklagesystem.

Forslaget vil påføre de private ankenævn en uforudsigelig omkostning, som må forventes primært at skulle dækkes af de stiftende organisationer bag det enkelte ankenævn.

Forslaget vil samtidig forstærke den eksisterende free-rider problematik i de private ankenævn, hvor de stiftende erhvervsorganisationer – som står som økonomiske garanter for det private ankenævns eksistens og derfor betaler den overvejende del af det private ankenævns drift – således også betaler for sager, som bliver ført mod virksomheder, der ikke er tilknyttet de stiftende erhvervsorganisationer. På denne måde ender de virksomheder, som er medlem af en stiftende organisation, og som følger de private ankenævns afgørelser, med at betale for de virksomheder, der ikke er medlem af en stiftende organisation, og som ikke følger de private ankenævns afgørelser. Pudsigt nok er det, f.eks. for Ankenævn for Biler netop de virksomheder, der *ikke* er tilknyttet de stiftende erhvervsorganisationer, der har den største andel (77 %) af sager, hvor virksomheden ikke har fulgt ankenævnets afgørelse. De virksomheder, der i forvejen betaler mest for, at forbrugerne i deres branche har et velfungerende og fagligt funderet ankenævn, og som følger ankenævnenes afgørelser, vil med forslaget i tillæg til ovenstående således også skulle finansiere forbrugernes

retssager imod de virksomheder i branchen, som ikke følger ankenævnsafgørelserne og som ikke er medlem af de stiftende organisationer. Det er dybt urimeligt.

Forslaget vil samlet set medføre en nærliggende risiko for, at de private ankenævn nedlægges. Det bør erindres, at de private ankenævn er frivilligt oprettet af de respektive stiftende organisationer.

Hvis de private ankenævn nedlægges, vil sagerne i stedet skulle behandles i Forbrugerklagenævnet (FKN), som ikke besidder det samme branchekendskab. Det vil ikke blot øge sagsbehandlingstiden – både for de pågældende klagesager og for alle andre forbrugerklagesager ved FKN – men også reducere kvaliteten af afgørelserne og dermed retssikkerheden. Hvis sagerne skal behandles i FKN, vil det i sig selv øge omkostningerne for statskassen – og omkostningsdækningen til forbrugerne ved manglende overholdelse af de selvsamme afgørelser, der nu blot træffes af Forbrugerklagenævnet i stedet for af et privat ankenævn, ender med at blive dækket af statskassen igen.

Samlet set kan forslaget derfor – udover at skade effektiviteten af det danske forbrugerklagesystem og forstærke eksisterende uretfærdigheder – ende med at øge omkostningerne for statskassen.

DI bemærker også, at forbrugerens udvidede ret til fri proces, jf. FKL §§ 35-39, blev implementeret i FKL i 2010. I den forbindelse fremgår det af bemærkningerne til lovforslaget, at *'Den foreslåede ordning træder på klagenævnsområdet i stedet for retsplejelovens regler om fri proces'.*

Desuden er det Justitsministeren alene, der kan fastsætte regler om indholdet af en ansøgning om fri proces, jf. Retsplejelovens § 330 og omkostningerne dækkes af statskassen jf. Retsplejelovens § 331. Det er således statens økonomiske ansvar at sikre dets borgeres retssikkerhed. Dette kan ikke overlades til private. Det ville derfor ikke være foreneligt med denne ordning at lade private virksomheder stå for betalingen af fri proces som fremsat i forslaget.

Det er en grundlæggende retssikkerhedsmæssig forpligtelse for staten at sikre adgang til retfærdig rettergang og lighed for loven, som nævnt i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (artikel 6) og FN's konvention om civile og politiske rettigheder (artikel 14). Overdragelse af denne forpligtelse til private virksomheder ville kunne kompromittere denne retssikkerhed og lighed for loven, da private virksomheder ikke har samme forpligtelse til at sikre objektiv og uvildig finansiering af retssager. Derfor er det fastslået, at staten har den eksklusive pligt til at finansiere fri proces for at opretholde retssikkerhed og lighed for loven.

På denne baggrund finder DI, at forslaget strider mod reglerne i Retsplejeloven samt Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget om, at Forbrugerklagenævnets formand skal kunne omgøre det private ankenævns egen afgørelse om, hvorvidt ankenævnet vil imødekomme forbrugerens ønske om omkostningsdækning, er endvidere et indgreb i de private ankenævns autonomi.

Der er i lovforslaget ikke lagt op til en ændring af, at Nævnenes Hus kan indbringe sagen for domstolen på forbrugerens anmodning og på dennes vegne, jf. FKL § 35, stk. 2.

Dette medfører tvivl om, hvorvidt Nævnenes Hus kan overføre omkostningen for dette på det pågældende private ankenævn. Omkostningen til indbringelse af sagen er ukendt, det samme er det konkrete antal af sager, hvilket samlet giver anledning til uvished om den faktiske omkostning, som de private klagenævn i givet fald kan imødese.

Implementeringen af direktivet om Empowering Consumers (MFL og FAL)

Til § 1, nr. 3 – MFL § 2, nr. 22): Definitionen på "Certificeringsordning"

"Certificeringsordning: En tredjepartsverifikationsordning, der certificerer, at et produkt, en proces eller en virksomhed opfylder visse krav, giver mulighed for at anvende et tilsvarende bæredygtighedsmærke […]". [vores understregning]

DI foreslår, at "*tilsvarende*" ændres til "*tilhørende*" eller "*tilknyttet*", idet det både er klarere og mere i overensstemmelse med intentionen i direktivet. Anvendelsen af "*tilsvarende*" er upræcist og kan give anledning til misforståelser, da det kan lyde som om, at der kan ske certificering af, at et produkts miljøfordele svarer til kravene til et andet – eksternt – bæredygtighedsmærke. Efter DI's opfattelse er det imidlertid ikke sådan definitionen er tiltænkt. DI mener, at certificeringen er tiltænkt at skulle høre sammen med det konkrete bæredygtighedsmærke, som verifikationsordningen vedrører.

Uklarheden forstærkes af, at det efter de gældende regler kan være relevant med tredjepartsverifikation af, at et produkts miljømæssige egenskaber svarer til kravene i 'eksterne' miljømærker, se f.eks. s. 23, pkt. 4(c), i Forbrugerombudsmandens vejledning om brug af miljømæssige og etiske påstande m.v.

I den engelske originalversion af direktivet er der anvendt "*corresponding*" sustainability label. "*Corresponding*" kan ifølge Cambridge Dictionary både betyde "*similar to*" (tilsvarende) og "*connected with*" (tilhørende eller tilknyttet). I denne kontekst giver det mest mening at "*corresponding*" er tiltænkt at betyde "*connected with*".

Til § 1, nr. 3 – MFL § 2, nr. 26): "Forbrugsvare" anvendt som navn på en definition

"Forbrugsvare: Enhver komponent i en vare, der opbruges igen og igen og skal udskiftes eller genopfyldes, for at varen kan fungere efter hensigten." [vores understregning]

DI foreslår at ændre navnet på definitionen fra "*forbrugsvare*" til "*forbrugskomponent*" for at undgå begrebsforvirring.

DI mener, at det ville være meget uhensigtsmæssigt at kalde definitionen på en udskiftelig eller genopfyldelig komponent i en vare for en "forbrugsvare". DI bemærker i den forbindelse, at ifølge Den Danske Ordbog er en "*forbrugsvare*" en "*vare der indgår i en husholdnings private forbrug fx mad og tøj*". Forslaget vil således medføre, at en "*forbrugsvare*" fremover vil betyde to forskellige ting og dermed medvirke til begrebsforvirring.

DI henviser til, at i den engelske originalversion af direktivet anvendes det mere retvisende begreb "*consumable*", som ikke er det samme som "*consumer good*" ("*consumer good*" svarer netop til den nuværende danske betydning af "*forbrugsvare*", mens "*consumable*" er noget andet).

DI henviser endvidere til, at anvendelsen af "*forbrugsvare*" vil medføre, at lovteksten bliver unødvendigt dårligt formuleret og svær at forstå, f.eks. i § 1, nr. 13, hvor der pt. står "*en vares forbrugsvarer*". Hvis navnet på definitionen ikke ændres, vil der kunne blive tale om "*forbrugsvarers forbrugsvarer*".

Til § 1, nr. 4 – MFL § 5, stk. 2, nr. 2

[Stk. 2. Vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til et eller flere af følgende elementer:]
"2) de væsentligste karakteristika ved produktet, herunder i det omfang produktet står til rådighed, produktets fordele, risici, udførelse, sammensætning, miljømæssige eller sociale karakteristika, tilbehør, cirkularitetsaspekter, såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, eftersalgsservice og klagebehandling, måden og tidspunktet for fremstilling eller ydelse, levering, produktets hensigtsmæssighed, anvendelse, mængde, specifikationer, geografiske eller handelsmæssige oprindelse eller de resultater, som kan forventes opnået ved brugen, eller resultaterne af og de vigtigste elementer ved afprøvning eller kontrol af produktet,". [vores understregninger]

DI stiller spørgsmålstegn ved, om det er hensigtsmæssigt at erstatte MFL's nuværende anvendelse af begrebet "*egenskaber*" med "*karakteristika*". Man kunne vælge at bevare "*egenskaber*" med den begrundelse, at der ikke er tiltænkt en materiel ændring i direktivet på dette punkt, og da allerede indarbejdede begreber ikke bør ændres uden god grund. DI bemærker, at der ingen ændring er sket i den engelske originalversion af direktivet, men at den danske jurist-linguist denne gang har valgt at oversætte det engelske begreb til "*karakteristika*" i stedet for som hidtil til "*egenskaber*".

DI mener, at formuleringen "*i det omfang produktet står til rådighed*" er uklart, idet det kan lyde mere som en afgrænsning/betingelse end et oplysningsområde og derfor kan forvirre læsningen af den nye meget lange bestemmelse i MFL § 5, stk. 2, nr. 2. DI bemærker, at formuleringen ikke er identisk med direktivets formulering, og at en mere klar formulering efter DI's opfattelse ville være "*i hvilket omfang produktet står til rådighed*".

DI mener også, at det er uklart, hvad der skal forstås ved "*resultaterne af og de vigtigste elementer ved afprøvning eller kontrol af produktet*". DI henviser til den engelske originalversion af direktivet, som er lidt mere klar: "*the results and material features of tests or checks carried out on the*

product". DI foreslår, at formuleringen i det mindste ændres til "*resultaterne af og de vigtigste elementer ved afprøvninger eller kontroller foretaget på produktet*".

DI mener dog, at det fortsat er uklart, hvad der menes med "*de vigtigste elementer ved afprøvninger eller kontroller*", som ikke samtidig er et "*resultat*". DI opfordrer til, at dette enten uddybes i lovbemærkningerne, eller at der laves en vejledning, som uddyber dette – og som meget gerne kommer med et eksempel herpå.

Til § 1, nr. 7 – MFL § 5, stk. 2, nr. 13

[Stk. 2. Vildledning efter stk. 1 kan relatere sig til et eller flere af følgende elementer:]
"13) reklamefordele for forbrugerne, som er irrelevante og ikke følger af noget element ved produktet eller virksomheden." [vores understregning]

DI foreslår, at formuleringen ændres til: *"13) reklamere med fordele for forbrugerne, som er irrelevante [..]".*

DI mener, at det foreslåede begreb "*reklamefordele*" ikke giver nogen mening, og at det vil medføre en uhensigtsmæssig – og utilsigtet - uklarhed om, hvad der er tiltænkt med bestemmelsen.

DI henviser til den engelske originalversion af direktivet, hvor intentionen med direktivbestemmelsen klart fremgår af bestemmelsens ordlyd: "*advertising benefits to consumers that are irrelevant [..]*". Det ser således ud til, at den danske jurist-linguist er kommet til at sætte to separate ord sammen til ét ord, som imidlertid ikke giver mening i denne juridiske kontekst.

Til § 1, nr. 8 – MFL § 6 c

"§ 6 c. Oplysninger om sammenligningsmetoden, de sammenlignede produkter, leverandørerne af disse produkter samt de foranstaltninger, der er indført til at holde de pågældende oplysninger ajour, betragtes som væsentlige oplysninger, når en erhvervsdrivende leverer en tjeneste, der sammenligner produkter og giver forbrugeren oplysninger om miljømæssige eller sociale karakteristika eller cirkularitetsaspekter såsom holdbarhed, reparationsmuligheder eller genanvendelighed, for så vidt angår produkterne eller leverandørerne af disse produkter." [vores understregning]

DI konstaterer, at forslaget er en omskrivning af direktivteksten – formentlig i et forsøg på at gøre en meget lang bestemmelse nemmere at forstå. DI mener imidlertid, at det er nemmere at læse en lang lovbestemmelse, når pligtsubjektet eller anvendelsesområdet for bestemmelsen er gjort klart fra start, bl.a. så alle de erhvervsdrivende, som bestemmelsen ikke er relevant for, ikke behøver at bruge ressourcer på at sætte sig ind i bestemmelsen. Det er også den metode, der i dag er brugt i MFL § 6 a og 6 b. DI foreslår derfor til, at direktivets tekst anvendes i dette tilfælde.

Til § 1, nr. 13 – MFL's bilag 1, nr. 23 i)

"23 i) Den erhvervsdrivende tilskynder forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares forbrugsvarer tidligere, end det er nødvendigt, af tekniske årsager." [vores understregninger]

Se tidligere kommentar for så vidt angår anvendelsen af begrebet "*forbrugsvarer*".

Placeringen af "*af tekniske årsager*" efter det indsatte komma i sætningen gør det uklart, om de tekniske årsager refererer til "*den erhvervsdrivende tilskynder*" eller til "*er nødvendigt*". DI antager, at sidstnævnte er intentionen.

I givet fald ville lovteksten være klarere, hvis den enten formuleres:
"*Den erhvervsdrivende tilskynder forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares [forbrugskomponenter] tidligere, end det er nødvendigt af tekniske årsager.*" (uden komma) eller:

"*Den erhvervsdrivende tilskynder forbrugeren til at udskifte eller genopfylde en vares [forbrugskomponenter] tidligere, end det af tekniske årsager er nødvendigt.*"

Til § 2, nr. 2 – FAL's § 3, nr. 19, Handelsmæssig garanti for holdbarhed

"19) Handelsmæssig garanti for holdbarhed: Enhver handelsmæssig garanti, som producenten har påtaget sig over for forbrugeren om salgsgenstandens holdbarhed i en bestemt periode, ud over sin retlige forpligtelse, hvor producenten er direkte ansvarlig over for forbrugeren i hele perioden for den handelsmæssige garanti for holdbarhed for så vidt angår afhjælpning eller omlevering af salgsgenstanden i overensstemmelse med købelovens mangelsregler, når salgsgenstandens holdbarhed ikke opretholdes."

DI mener, at den foreslåede definition på "*Handelsmæssig garanti for holdbarhed*" er uforståelig og unødvendig kompleks.

Definitionen på "*Handelsmæssig garanti for holdbarhed*" i det direktiv, som nu skal implementeres, henviser direkte til dét direktiv, der ligger bag købelovens § 86a. DI mener derfor, at det vil udgøre en korrekt implementering, hvis man vælger den meget simplere og forståeligere løsning blot at henvise til købelovens § 86 a om handelsmæssige garantier.

De to steder, hvor definitionen på "*handelsmæssige garantier*" vil blive anvendt i FAL (§ 8, stk. 1, nr. 17, og § 17, stk. 1, nr. 6) som følge af dette lovforslag, er der ikke behov for en anden forståelse af, hvad definitionen på en "*handelsmæssig garanti*" er, end en henvisning til købelovens § 86 a, idet den konkrete regulering af handelsmæssige garantier i FAL vil fremgå direkte af FAL § 8, stk. 1, nr. 17, og § 17, stk. 1, nr. 6.

Hvis man holder fast i aktivt at forsøge at definere "*handelsmæssig garanti*" i FAL § 3, nr. 19, bør der arbejdes på at gøre definitionen meget lettere forståelig og samtidig sørge for overensstemmelse med købelovens § 86a.

Til § 2, nr. 3 – FAL's § 8, stk. 1, nr. 10 – miljøvenlige leveringsmuligheder

Det er i overensstemmelse med direktivet foreslået, at erhvervsdrivende, der foretager fjernsalg (f.eks. via nettet), fremadrettet skal give forbrugere oplysning om eventuelle "*miljøvenlige leveringsmuligheder*". Danmark har ikke valgmuligheder her, da dette fremgår direkte af direktivteksten (det følger endvidere klart af den engelske originalversion, at der skal oplyses om "*environmentally friendly delivery options*", når sådanne er "*available*").

DI støtter intentionen, men bemærker at kravet vil give anledning til uklarhed, og kravet kan stille de erhvervsdrivende i en potentiel umulig catch-22 situation, hvis ikke det præciseres, hvilke leveringsmetoder der i lovens forstand vil blive anset for "*miljøvenlige*".

Mens det således på den ene side bliver et lovkrav, at de erhvervsdrivende *skal* oplyse om "*miljøvenlige*" leveringsmuligheder, fremgår det samtidig af lovbemærkningerne, at angivelsen af noget som en "*miljøvenlig leveringsmulighed*" fremadrettet vil blive anset som en generisk miljøanprisning, som det vil være *forbudt* at fremsætte, medmindre den erhvervsdrivende kan påvise "*anerkendte fremragende miljøpræstationer*", jf. ændringen af markedsføringsloven i lovforslagets § 1, nr. 11 .

Hvis det ikke gøres helt tydeligt, hvad der skal betragtes som "*miljøvenlige leveringsmuligheder*" i forbrugeraftalelovens forstand, vil de erhvervsdrivende således være i farezonen for at kunne blive straffet, uanset hvad de gør, enten efter FAL eller efter MFL. Det er hverken rimeligt eller retssikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Lovbemærkningerne nævner "*fragtcykel, elektrisk leveringskøretøj eller muligheden for bundtede forsendelsesmuligheder*", men selv ikke for disse tre leveringsformer fremgår det tydeligt, at de vil blive anset for at opfylde definitionen på "*anerkendte fremragende miljøpræstationer*" efter MFL.

Til § 2, nr. 4 – FAL's § 8, stk. 1, nr. 16 – påmindelse om reklamationsretten i EU

[§ 8. Inden der indgås en aftale om en vare eller en ikkefinansiel tjenesteydelse, skal den erhvervsdrivende, hvis aftalen indgås uden for den erhvervsdrivendes forretningssted eller ved fjernsalg, på en klar og forståelig måde give forbrugeren oplysning om:]

"16) at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse og de væsentligste elementer heri, og oplysningerne gives ved brug af den harmoniserede meddelelse, jf. stk. 5,"

DI mener, at oplysningspligten i nr. 16 kan gøres klarere for de erhvervsdrivende, der skal efterleve den, ved at ændre *", og oplysningerne gives ved brug af den harmoniserede meddelelse, jf. stk. 5,*" til "*ved at bruge den harmoniserede meddelelse, jf. stk. 5,*". [vores understregning]

DI bemærker endvidere, at formuleringen "*at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse*" kan ende med at stride imod det indhold, som den harmoniserede meddelelse vil få. DI opfordrer til, at den endelige ordlyd af bestemmelsen afventer den endelige udformning af den harmoniserede

meddelelse. Indholdet af den harmoniserede meddelelse skal være fastlagt af Kommissionen senest den 27. september 2025, mens Danmark og de øvrige medlemslande først skal have vedtaget det lovforslag, der implementerer direktivet, den 27. marts 2026.

Til § 2, nr. 5 – FAL's § 8, stk. 1, nr. 17 – anvendelse af et harmoniseret mærke hvis en producent udsteder en "handelsmæssig garanti for holdbarhed"

"*17) hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti, dens varighed, og at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse, og oplysningerne gives ved brug af det harmoniserede mærke, jf. stk. 5,*" [vores understregning]

DI bemærker, at forslagets indskudte sætning "*og at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse*" er en pleonasme (dobbeltkonfekt), da det allerede er et krav efter forslaget til nr. 16, og at pleonasmen både gør bestemmelsen svær at forstå og gør henvisningen til "*det harmoniserede mærke, jf. stk. 5*" misvisende. Oplysningen om, at købelovens mangelsregler kan finde anvendelse, vedrører således den harmoniserede *meddelelse* og ikke det harmoniserede *mærke*.

DI foreslår følgende mere letforståelige formulering:

"17) hvor producenten tilbyder forbrugeren en handelsmæssig garanti for holdbarhed, der dækker hele varen, uden yderligere omkostninger og med en varighed på mere end to år, og stiller disse oplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende, gives oplysning om, at den pågældende vare drager fordel af en sådan garanti og dens varighed, ved at bruge det harmoniserede mærke, jf. stk. 5," [vores understregninger]

Til § 2, nr. 7 – FAL's § 8, stk. 1, nr. 28 – oplysningspligt, når der ikke findes en "score for reparationsmulighed"

"28) tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, om tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt om reparationsbegrænsninger, såfremt nr. 27 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende." [vores understregning]

DI mener, at det generelt er nemmere at læse en lang lovbestemmelse, når anvendelsesområdet for bestemmelsen er gjort klart fra start, bl.a. fordi så behøver alle de erhvervsdrivende, som bestemmelsen ikke er relevant for, ikke forsøge at sætte sig ind i bestemmelsen.

DI opfordrer derfor til, at direktivets opbygning anvendes i dette tilfælde og foreslår denne formulering:

"28) såfremt nr. 27 ikke finder anvendelse, og forudsat at producenten stiller oplysningerne til rådighed for den erhvervsdrivende, skal der gives oplysninger om tilgængeligheden af og de anslåede omkostninger ved og proceduren for bestilling af reservedele, der er nødvendige for at holde salgsgenstandene mangelfri, om

tilgængeligheden af reparations- og vedligeholdelsesvejledninger samt om reparationsbegrænsninger," [vores understregning]

Til § 2, nr. 8 – FAL's § 8, stk. 5 – indholdet i den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke

"Stk. 5. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om måden, hvorpå erhvervsdrivende giver meddelelse om oplysninger til forbrugerne efter stk. 1, nr. 16 og 17." [vores understregning]

DI bemærker, at i henhold til direktivet fastlægges udformningen og indholdet af både den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke af EU Kommissionen ved en gennemførelsesretsakt. Den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke er tiltænkt at være en ensartet måde at give de oplysninger på, som er omtalt i nr. 16 og 17. DI mener derfor ikke, at der er direktivhjemmel til at påbyde virksomhederne yderligere oplysningspligter end pligten til at bruge den harmoniserede meddelelse og det harmoniserede mærke.

DI finder det derfor uklart, hvilken nærmere bemyndigelse der er tiltænkt i stk. 5, og om det harmonerer med, hvad der er muligt - og tiltænkt - i direktivet.

Til § 2, nr. 10, 11, 13 og 14

Der henvises til DI's bemærkninger til § 2, nr. 4, 5, 7 og 8.

oo0oo

DI står gerne til rådighed for en uddybning.

Med venlig hilsen

Lars Hammer
Seniorchefkonsulent